

Csobánka Zsuzsa Emese

Hagyaték

Álmomban megörököltem a kutyátokat.
Öreg és loncsos szőrcomó,
mint egy elfáradt szerelem,
ami csak megszokásból él.
Ti távolodtatok, az állat ott maradt.
Riadtan néztem szét magam körül,
mint egy tetthelyen –
ha ti már nem vagytok,
ki fog enni adni majd neki?
Rajtam kívül senki nem volt a térben,
a tanácstalanság lett az örökségem,
hogy akkor én leszek az a ziháló jelenlét,
aki végigkíséri őt.

A helyzetre fogtam, de én döntöttem.
Égő stigma a vállalás a testen,
itatni és etetni, sétáltatni, simogatni.
Megadni a végső tisztességet,
ami minden élőnek kijár.
Hagyni, hajtsa az ölembe a fejét.
Hagyni, nézzen rám kopogó, vak szemével.
Hagyni, illanjon el belőle mindaz,
ami az élőket ehhez a bolygóhoz köti.
Permet, füstfelhő és pára. Az élet maga.

Egyre lassabban lélegzett,
akkorra már ismerős volt minden mozdulat.
Tudtam, milyen hangot ad ki,
ha álmában valami megzavarja,
mintha emlékezne, álmodna,
pedig úgy tudom,
a múlt számukra nem létezik.
Olyankor megrándult kicsit.
Vajúdott. Vajúdtam én is vele.
Fájt, mint élőnek a holt,
és halottnak az élet ígérete.

Ismertem az élősködőket a testén,
a tetvek és bolhák hadát,
a sebes bőrfelületet,

pedig egyesével álltam neki
tisztogatni, ne vakarja el.
De ami nem az én dolgom,
azt nem tudom véghez vinni.
Megtanította, mikor elég, amit adni tudok,
hol van a határ a test és a lélek között.
Hollók köröztek a fejünk felett.

Mondták, el kellene altatni.
Szenved már, és különben sincs semmi, ami tartsa.
Dühös lettem.
Józanon az ember tudja, mi a szerelmek sorsa,
és láttam már kivérezni saját állapotot.
De hittem, ami keletkezett,
az magát számolja fel,
nincs szükség beavatkozásra.

Nem értettem, mi az én dolgom.
A test egyre lomhább lett,
bepisílt, maga alá piszkított,
hörgött és nyüszített,
mondták, ez már nem élet,
néztem, hogyan zihál.
A légzés közti szünet is nekem fájt,
nem tudom, ő érzett-e bármit már akkor.
Üveges tekintetében magamat láttam,
belém hasított, az élők
kell átvigyék a réven a halottakat.
Elbizonytalanodtam, ki kicsoda.

Úgy múlt el, mint ahogy a nap szárítja fel az esőt.
Ahogy a jég olvad meg,
vagy ahogy megindul az áram.
Egyszer csak megtörtént.
Sokáig virrasztottam még mellette,
megvártam, míg kihűl,
elgémberedett belé a lábam.

Az a dermedt csönd nyomokban sem
emlékeztetett a szerelmeinkre.
Kemény volt a föld,
mély a gödör, amit ástam.
Madarak szárnyát figyeltem,
a fesztáv mekkora,
míg elmormoltam érte egy imát.

Az áthidalható partok közötti
távolságot elengedésben mérik.
Legyen neki könnyű.
Legyen könnyebb nektek.

